

Final

Els ulls se te'n van de seguida cap aquell racó

Foto: Jase Curtis

Comproves que les persianes siguin avall i les finestres ben barrades; el gas, l'aigua, tot tancat. Reculls del terra un parell de papers gargotejats, esborranys rebels que, vés a saber com, van escapar-se de l'última inspecció. De la penúltima, de fet. Els entafores dins una bossa de plàstic sense ni tan sols mirar-los.

Entres a la vostra habitació, les parets d'un groc insolentment alegre; els ulls se te'n van de seguida cap aquell racó. A la foto que ja no hi és, hi distingeixes amb nitidesa el blau del cel, el blanc dels núvols, el verd dels pins, vosaltres dos resplendents ?sobretot ella? enmig de tota aquella felicitat policromàtica.

Camines cap a la porta quan, de sobte, hi penses. Tornes enrere i t'arribes fins a l'equip de música, alces la tapa de vidre del tocadiscs i el trobes damunt del plat, silenciós: el *Blue Valentine*, de Tom Waits, el seu preferit. Li vas regalar tu, fa una vida. Dubtes un moment, imagines la funda, buida, dins alguna de les capses. Finalment abaixes la tapa i el deixes allà, arrezerat sota el vidre i la capa de pols on han quedat marcats els teus dits.

Talles la llum.

Surts al carrer i l'aire glaçat et reconforta. Tanques el pany amb dues voltes i deixes les claus a la bústia. Et tombes i et poses els auriculars. Diguem ses coses alegres es dematins, quan es meu

natural és trist i sé que tot s'espenya entre somnis i confusions. No pots evitar somriure. Aspires fondo, l'aire de llevant et porta l'olor del mar. Fa un dia d'hivern preciós. T'apuges les solapes de l'abric i enfiles carrer avall.